

I. temi tecská, 8 st.

Revtepeno
Poprijéta Devica Marija

1905. július.

Zmoczsna
Goszpá Yogrzska

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

RÉDI GA.

Klekl Jozsef, Plebános Pri Szv. Szebestjáni.

Vszebina.

1. Szrcsen : Nevtepena (VII.)	224
2. Szrcsen : Szveto obecanje II.	227
3. Bassa Iván : Szrpna Marija	230
4. Szobocsáneč : Pokore szvesztvo	234
5. Szobocsáneč : Pobozsnoszt szv. precsiscsávanja .	237
6. Szrcsen ; Zakaj pri Jezusi rad?	250
7. Marijin : Nájdeno csiszlo	251
8. Szrcsen : Ka je mogocse dobro dete	253
9. Marijin : Szv. Jozsef potni voditeo	254
10. M. : Eden trn z trnave korone	255
11. Glászi z doma i szveta	255

**Zvün drügoga i tréjtrega sznopiesa sze
ovi vszi dobijo pri Klekl Jozsefi plebánoši
pri szv. Szebestjáni (Szt. Sebestyén, p. Baty-
tyánd Vasm).**

**Dobijo sze zvün toga csiszla za deeo po
4, 5, 6, 8 krajearih.**

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga
szamosztana (klostra) v krajini Szlovenskoj na Vogrszkem.

MURSKO
SLOVENSKO
DRUŠTVO
DEVICA MARIJA

ZMOZNSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8.—1904. dec. 8.

VIII.

45.

od vácko püspekijo szpadecsa Csánjtelek imenüvana obcsina je oblübila ka na szponmenek pétdeszélettnice Marijinoga nevlepenoga poprijétja 15-ga decembra, kakti na oszni dén szvetka bodo od szega mao vszikdar celi den szvétek meli, bodo sze szlúzsbenoga dela, opravil ogibali i szveto meso poszlúsali. Zvün toga szo 120 koron polozsili za fundációj, naj sze za interes tih penez vszako leto decembra 15-ga szv. mesa szlüzsi pri oltári lorszke matere Bozse, steri je na te oszvetek tüdi ponovleni.

Mladénci i dekle té obcsine szo pa tüdi obecsali, ka edno leto sze na szvecki veszelicaj ne prikázsejo.

46. V Bükki (gyurszka püspekija)

szo na imenüvani szpomenek podobo Nevtepene dali bla-goszloviti.

47. V Lembergi szo Marijanszka drüstva szküpno szprávisce mela ; predsednik je bio Krainsky, ausztrianszke gornje hizse kotriga ; prvi govor je pa drzsao Bilzewszky knez.

48. Székesfehérvar. Veliko procesijo szo püspek toga meszta dr. Városy Gyula pelali v sztarinszko romarszko meszlo v Bodajk, gde szla sze poleg porocsila escse szv. Stevan

Nevtepena.

i szv. Ladiszlav kralá vogrszkiva nigda tüdi obrnola. 786 mozskov i 714 zsenszek je pod vodsztvom pobozsnoga püspeka v tom romanji nazoci bilo. Vszi varaski dühovníki szo romare szpovedávali do poledenájszete vnoci Vnogi szo tüdi v Lourdesi bili z toga várasa. Dühovníki sztolnobelográdzki szo pa z püspekem vréd szküpno obisz-kali Jezusa, Marijinoga szineka, vu cérkvi v oltárszkom szvesztri. Zaisztino genliv zgléd.

49. V Budapesti meszeca oktobra szo z celoga Vogrsz-koga prisli gorécsi katolicsanci na péto katolicsanszko szprávisece, pri steroj priliki szo glaszovitno procesijo pelali k podobi Marijinoj, stere procesije genlivoszt i lepoto popiszati nemoremo. Nazocsi bodoci jo znájo szamo szvojim poszlüsavcom razlozsiti. Do 20-jezér lüdih je bilo nazocsi pri njoj. Oszvetno szta govorila gr. Majláth Gusztáv erdélyszki i Radnai Wolfgang bisztricski (Besztercebánya) püspek.

50. Na imenitne viszine brega Mont-Blanc-a ednom vrhi, stiri jezero metrov visziko, szo prebivalci Courmayeur obesine prelepo podobo Nevtepene dali gori poszlaviti, gde je i szv. mesa bila szlüzsená.

51. V Lourdesi je Nevtepena edno plantavo deklino csüdovitno ozdrávila aug. 14-ga. Zins Melánia njoj je imé. Stiri leta sze je ne mogla na nogé opreti; dve leti je v poszteli lezsála, dve leti pa po dvema kankoma hodila. I zdaj na ednak gorizdigne kanke i na nogé sze opré. Navdüsenoszti je ne mogocse doliszpiszati, stera je jezere romarov zgrábila, ki szo csüdo vidili.

Nevtepena, moli sze za nász, naj nam düse po tvojoj prosnji rávno, vednako hodijo; proszi za nje, ka sze vecs ne bodo na grehe naszlanjale, na jalen szvet podpirale.

Szrcsen.

Szveto obecsanje.

II.

„Mir dam njihovim familijam.“

Jezus je obecso, kda sze je bl. Marjeti szkázal, ka mir szprávi onim hissam, v sterih bodo njegovo najszvetese szrce prav pobozsno molili, gorécse csaszlili.

Mir obecsa Jezus, lübléni on mir, steroga vszi tak zselno csákamo, tak szrcsno pozselemo brez razlocska. Da vladár tak szvecki, kak cerkveni, plemenitás

ino proszti, bogátec ino sziromák szi vszi ednako zselejo mir i zadovolnoszt.

Ka vala lepa zidana hizza, csi pijáni hiszni ocsa britki jocs, zburkanje szrcá, nemirovno sztanjé zroküje zseni, deci i vszem kotrigam familije? Doszta bole je blázseni njegov sziromaski szoszed, ki v prosztem oblacili szlápla vő z szvoje borne kucsice, ár pod prosztem odevalom bogato szrcé bije, mirovesina kralüje, stero je v njem Jezusovo szrcé razlejalo.

„Brezbozsni ne imajo mira“ právi szv. piszmo. Gresniki, ki Goszpodina Bogá zavrzsejo i vrági szlúzsijo, ne morejo mirovnoga szrcá meti, ár vrág, njihov gospod, komi szo sze v szlúzsbo dáli, ga tüdi ne ima. Zmirom presztápla v peklenškom ognji, zmirom szi scsé vecs szoszedov szpravili, záto szküsava ztov zburkanov düsov na vszo moes lüdi, kabi pregrehsili i k njemi prisli. Da je na tom szveli tak, ka ki komi szlüzsi, od njega plácso vlecse, záto od vragá bodo plácso dobili, ki njemi szlúzsijo. On pa, da mira ne ima, znjim nemore placstvati.

Mir szi zselimo vszi, ne dobimo ga pa vszi. Zakaj? Ar szmo vnogi brezbozsni, nepobozsni, ár vnogi ga tam iscsemo, gde ga ne naidti. Necessztnik ga iscse vu szpunjávanji szvojega telovnoga pozselenja, szkopács vu ogledávanji i vküpdrzsánji szvojih kinesov, poszvetnják vu pleszi i lumpariji, pijáneč vu nerédnom vzsivanji pitvine i najdejo tam mir, pitam, gde ga iscsejo?

Ednoga velikoga szvetnika, ki je prle tem imenüvanim grehom szlüzso, recsi za odgovor pred vász posztávim, lübléni cstevci. „Nemirovno je szrcé nase, dokecs szi ne pocsiné vu tebi Goszpodne Bozse.“ Szv. Augustin cerkveni ocsák i glaszoviten vucsitel pise to pred 1500 leti i od onih dob. potrdi to pravico vszaki gresnik i vszaki szpokornik. Pitajte szamo velike gresnike, velike blodnike po szvétoj dobroj szpovedi, kak sze csütijo? Odgovorijo vam: miren szem zse. Zakaj? Najseo szi Jezusa, odgovorite njemi, steroga szi prle ne meo i zato nemiren bio. On naide on mir, steroga szi vszi zselemo, za sterim vszi hrepememo. Csűjmo ga, kak právi Magdaleni i drügim gresnikom po odpüscsenji njihovih grehov? „Idi vu miri!“ Csűjmo, kak pozdrávla vucsenike po szvojem gorisztanenji?

„Mir vam bodi!“ Ka pa nam vszem veli? „Mir vam niham, szvoj mir vam dam.“

Gde bomo zato mir iszkali? Jedino pri Jezusi, poszbeno vu njegovom nájszvetešem szrci, ár z njega sze leva vszem onim vu szrcé, ki to mirovno szrcé radi molijo, gorécse csasztijo. Jezus je to obecso goverécs „Mir dam njihovim familijam.“

Mir zseles zsalosztna mati zadobiti? Scsés, kabi sze ti poszüsile britke szkuze, stere za tvojega blodnoga szina, za tvojo zgüblenohcsér tocsis? Rada mej i na pomocs zezávaj Jezusovo szrcé.

Scsés ti tuzsna zsenia tvojega tivárisa od lagoje poti odvrnoti i v onom miri v onoj blázsenoj szlozsnoszli zisveti, na stero szta pri oltári priszegó polozsila? Rada mej i na pomocs zazávaj Jezusovo Szrcé.

Scsés sze ti dreszelna szirota potolazsiti, scsés mirno preneszti tvoj veliki zgübicek, steroga ti je szmrt napravila, gda ti je lübléno Mater i drágoga ocsa, tvojo jediú podporo vu grob szprávila? Oh rada mej i na pomocs zezávaj Jezusovo Szrcé!

Vszi nemirovni naj nasz gréhi ali kastige vznemirjajo oh vszi sze lehko té nemirovcsine znebimo, cse sze ne szpozábimo z obecsánja Jezusovoga, ka mir od njega dobimo, cse njegovo szrcé pobozsno csasztimo.

Poznam edno prevecs veliko sziroto, edno mater i tivarisico, stera z szvojim tivárisom i z jedinim detetom v tom nájvéksem sziomastvi i itak v tom nájsztalnesem miri prezsive szvoje zrive dui. Poznate vi tüdi drági csteveci to familijo? Marija njoj je mati, szv. Jozsef njoj je hiszni ocsa i Jezusek je ona vretina, z stere na njidva zsítek blagoszlov i mir i zadovolnoszt i blázsenstvo i szveloszt i zvelicsanje zhája. Jezuseka szta na szvoje szrcé priliszskávala, njegovomi szrci szvoje tuge razodevela, záto szta tak mirovniva bila.

Oh vcsimo sze vszi od szvéte drüzsine vnogokrát, vu vszeh nevolah i tezsávah nasega vszakdanéšnjega zsvilenja k Jezusovomi szrci sze obrácsati, njé pogosztoma na pomocs zazávati, njemi sze vszaki dén preporácsati, za nje trpeti i njé z velikim grehom nikdár ne razzsaliti, te

bomo, drági krscseniki, mi zadobili on mir, steroga zselemo i steroga je Jezus csasztitelom szvojega lüblenoga szrca obecsoao govorécsi: „Mir dam njihovim familijam.“

Szrcsen.

Szrpna Marija.

— Julija 2-ga. —

W juniuskom sznopicsi szo zsenszke jako pohvalene bile vu ednoj zsenszkoj napitnici, zato sze vüpam, ka mi ni edna ne zameri, csi pri priliki toga lepoga Ma-rijinoga goda malo kaj drügoga tüdi napisem za nje.

Znamo, ka ete den, steri sze prinasz za szrpno Marijo zove, po isztni je den obiszkavanja ali pohajanja Elisabethe po bl. D. Mariji; mi ga szamo za to tak zovemo, ar je kracsise ime lezsi vüpovedati ino tüdi za to, ar ete god ravno na zacsetek zsetve szpadne.

Ar kda je Marija csüla recsi angelove: „Glej, Elisa-beta, tvoj rod, je vu szvojoj sztaroszti szina poprijela i to je zse te seszti meszec za ono, stera sze veli nerodna“, te sze je podala na pot z Nazaretha vu meszto Hebron, poleg Jeruzalema, naj bi szi pojiskala nikoga, komi bi razodela szvojo szkrovnoszt ino odkrila szvoje blazsen-sziva puno szrce. Szveti ocsacie nam szvedocijo naime, da je mati bl. D. Marije te zse ne zsivela, ocsa tüdi ne; szesztre, brata je ne mela, szvetomi Jozsefi je ne mogla miloscse bozse dar odkriti za volo njene i njegove szramezslivoszti i poniznoszti — angeo Goszpodnov njoj je povedao, kama naj ide, kde naide zivo vero i pripravno szrce za poszlühsanje dike bozse ino za hvalodavanje. Pa je sla. Sla je ne szamo za to, nego poszefno za to, naj bi na pomocs bila sztarici, steroj „je zse seszti meszec“ ino naj bi sze blagoszlovi i poszvetilo po njenom deteti ono dete Elisabethino, od steroga je naprej popiszano, da de pred Jezusom hodilo njemi pot pripravlajocse.

Sze vam ne vidi esüdno, ka je bl. Devica v celom Nazarethi, v celoj njegovoj okolici ne naisla zsenszke, z sterov bi szi mogocsa bila szvojo szkrovnoszt pogucsati? Ka je sla na pot dalesnjo prek bregov i pecsin izhodne Judeje szebi edno isztinszko prijatelco, edno materinszko zasztopenico iszkat? Nikaj sze ne csüdivajte. Dober prijatel, dobra prijatelca je redka, kak bela vraná, stera sze ne zlezse vu vszakom grmi. Ali povejte mi, jeli je ne isztina, da csi ve vasoj najbolsoj prijatelici, stera je najszlajsa, kaj pripovedavate od vasega verszta, od vasega kühanja, od mozsa, roda, dece, i t. d., da to na drügi den zse cela vész zna, nego doszta bole cifraszlo, kak bi szi szame miszlide. — Tak szo vase prijatelice. To pa tüdi sztara pravica, da flicsa po perotih, csloveka po prijatli szponamo, za to pravi govor sztarinszki: „Povej mi, sto szo tvoji prijatli, pa ti povem, sto szi ti szam.“

Pa za teva dvojiva zroka volo je bl. Devica sla v Hebron, ar je znala, da tam naide dobro, pravo materinszko prijatelico, stera zarazmi njeni szrce, stera ne bode vecs pitala, kak je potrebno i tüdi ne dale neszla, ka de csüla, nego z njov vred hvalo davala Bogi za dobroto njegovo, a ob drügim je pa za to sla ta, ar je „sztanüvanje szvetcov med szvetcih“, ar szveti lüdje ne morejo obcsinszta meti z hüdobnimi tak, da bi njim prijatli poszstanoli vu lübeznoszti szveta. Isztina, ka szvetci bole lübijgo grehsnika ino sze tüdi bole szmilüjejo nad njim ino vecs molijo za njega, kak njegovi tak zvani prijatelje pa to nabolprvim sztoji od bl. D. Marije, — nego ogibajo sze ga tüdi poleg mogocsnoszli, ne da bi ga zametavali, nego szamo zato, naj bi szi szvojo düso od greha obcsuvali. To je tiszto, ka ete szvet ne razmi i za koga volo one preganja, ki nescsejo talnicje biti njegovih hüdobij.

Pa to sze vesimo ob prvim od bl. D. Marije na ete den. Ar je neprevrzsliva pravica, da sze najvecs lüdih po hüdobni tovarisaj, po szpaki, po lagojem zgledi pokvari ali prvo hüdobijo vuci. Bezsi pred lagojim tovaristvom ino szi obvarüjes düso! — Ob drügim pa v pamet vzememo, ka je bl. D. Marija dobro tovaristvo, dobro prijatelco iszkala, naj bi nam pokazala, da csi nam je potrebno, iscsimo

szi takse tovarisije, med sterimi Bog sztanüje; takse, ki lübijo Boga ino sze trüdijo z vszov mocsjov ognoti sze greha i csiniti dobro. Csi pa taksega ne naidemo?

Te hodmo ta k bl. D. Mariji, hodmo ta k lüble-nomi Jezusi, ar je zse vu sztarom testamentomi piszano, da „prokleti, ki sze vu csloveki vüpa.“ Pa je tak. Z naj-bolsega prijatela ti nasztane doszlakrat najveksi neprija-tel vu ednoj vüri, kda szi najmenje csakao ino te ravno z tisztimi tvojimi szkrovnosztmi na nikoj szpravi, stere szi vu dnevaj vajnoga prijatelszta na njega zavüpao. Vü-paj sze vu Bogi i szamo njemi sze zavüpaj. Mariji je lehko bilo, njoj je angeo kazao pot k prijatelei, on jo je opomeno, da je edna, steroj sze lehko zavüpa — nam drügi ne kazse ete poti, kak zemelszki poszlanci bozsi: dühovnicje, ki nasz od hüdobnih prijatelov k Jezusi zo-vejo, ar on je „nas ocsa, nasa szesztra, nas brat“. Njemi sze potozsi, njemi zahvali, njega proszi, njemi zavüpaj vsza tvoja mislenja — on te ne vkani, on te ne zavrzse navszeveke.

Ali hodmo nazaj k Marii. Ka miszlite, ka je ona delala, kda je vu hizso Elisabethino sztopila? Vnogi szo me zse pitali, zakaj sze dnesz den ne godijo csüde, kak inda szveta. Na to navadno troji odgovor mam. Ob prvim: Csüde sze godijo, nego dalecs od nasz, — prinasz redko*) — kak na priliko vu Maria Lourdesi na Francuszkem. Ob drügim: Kak ete csüde szamo oni vidijo, ki szo tam nazocsi, tak szo inda szveta csüde, od sterih mi zdaj cstemo tüdi ne vszi vidili, kak mi Lourdszke ne vidimo. Ob tretjim pa: „Bog po-niznim da miloseso“, csi bi sze pa dnesz den z kaksov zsen-szkov isztinszka, kak stees mala, csüda zgodila, vszakojacschi bi drügi den zse cela okolica znala pa bi prisesztno nedelo cerkve prazne bile, ar bi vsze zsenszke k „szvé-toj“ (ne zamerite mi!) babi hodile k mesi. To pa vszi-znamo, ka zapoved bozso prelomiti je ne od Boga dano. Zato vidimo pri bl. D. Mariji, ka je ona mucsala doma v Nazareti tak, ka je tam niscse ne zvedo najvekso csüdo bozso: Vtelovlenje drüge bozsanszke persone. Pa kda je k szv. Ozsébeti prisla, je tüdi ne etak zacsnola szvoj gucs: Csüjes vüna to i to szem i je prikazalo, nego kda jo je Szv. Ozsebeta pozdravila rekocsa: „Blazsena szi ti med zsenami

*) Ar je' csüda zvünredno delo bozse.

i blazsen je szad tela tvojega. Odkod je to meni, da mati mojega Zvelicsitela pride k meni“, te je Marija ne szvojo csaszt i diko pripovedala, nego je etak pregovorila vu szv. Düh :

„Hvali düsa moja Goszpoda ino sze veszeli düh moi vu Bogi mojem zvelicsiteli. Ar je pogledno poniznoszt szvoje szlüzsbnice, glej od zdaj me za blazseno glaszi vszako pokolenje. Ar je velka vcsino z menov on, koga ime je szveto. I njegova szmilenoszt od pokolenja do pokolenja ide ober onih, ki sze njega bojijo. Zmozsno delo je vcsino z rokov szvojov, raztroszo je vu nakanenji srca szvojega gizdave. Doli je vrgao zmozsne iz sztolca ino je podigno ponizne. Lacsne je napuno z dobrotami, i bogate je odpüsztlo prazne. Vu obrambo je vzeo Izraela, szlüzsbnika szvojega, szpominajocsi sze szvoje szmilenoszti, kak je gucsao nasim ocsakom, Abrahami i szemeni njegovomni na vsze veke.“

To je : Hvalo je davala Bogi za njegovo szmilenoszt, ar je ne zavrgeo ponizne, nego je poszlao Zvelicsitela poleg szvojega obecsanja ino z tem obogato vu milosczi bozsoj neszrecsen cslovecsanszki rod pa je z tem zgled dala vszem lüdem, kak sze naj oponasajo, cse je nje Bog z kaksov koli miloscsov obdario.

Vcsmo sze znova od nje — ar prosziti proszi vszaki zd Boga kaj, ali malo jih je, ki bi znali dobro zahvaliti, kak Krisztus szam pravi: „deszet jih je ocsiscsenih — kde je tih devet?“ Ki ne ve hvalo dati, on je ne vreden nove miloscse i pomoci.

Na, pa ka je tam Marija delala tri meszece? Szkoro bi piszao, ka je zadrzsavala szv. Ozsebeto vu njenom deli, celi csasz njoj je pripovedavala tak, ka je ona komaj csakala, da sze je ednok resi, kak je dnesz den navada. Szkoro ne vüpam dale piszati: Od szoszed szta szi pogucsale, ka szta szamo znale, te szta pa szebe hvalile, kak dobrive vertinje szta, kakso obleko ta szi dale delati — poleg toga sze velka cena povej pa svelja malo na jezik vzeme — te szta zsenile poznane dekle i decske, pripovedavale z kem sze je sto szvado, kelko sto dugov ma, steri moski vecs zapijé, stera zsenszka vecs zapravi, kde szta sze mozs i zsena zbilna, malo zmesz od popov tüdi, steri je hüsi pa ka za lagojine i hüdobije ma i t. d. — Ne, ne! Bog ne

daj, ka bi szi sto z ednov recsjov vüpaو kaj taksega miszli od najszvetese matere bozse ino od szv. Ozsebete!

Kak szveto je bilo njive zsviljenje, tak szveti je bio njive gucs. Ne doszta, szamo to najbole potrebno szta gucsale. Vszaka je bila potoplena vu szvoje delo i vu szvoja blazsena k Bogi podignjena mislenja i kda szta mele csasz, szta molile, szveto cstenje naprej vzale ino szi od Boga i njegove dike pogovarjale. To szvedocsi tüdi szv. maticerkev, stera ete den vu zacsetki szv. mese etak moli z recsmi 44-ga pszalmusa: „Moje srcke dober gucs vleje, krali darüvam jasz mojo peszem,” ino nasz z tem opomina, naj sze vcsimo od bl. Device Marije dobro gucsati, vszega nepotrebnoga ino grehsnoga pogovarjanja sze ogibati.

Poszefno pa znamo od bl. Marije, ka je zato bila tak dugo pri szv. Ozsebetti, ar njoj je stela na pomocs biti vu njenih trüdaj, naj szi mi tüdi peldo vzememo, kak moremo pohtajati betezsnike, radi njim dvoriti, csi je mamo pri hizsi, kak moremo podvoriti zapüscsenim, sziromakom i nevolnim za volo Boga, vu kom szmo szi vszi rod, bratje ino szesztre.

Pa vidite, to je prava csaszt Marije, nebeszke matere nase, csi jo tak iscsemo naszledüvati z djanjom vu nasem zsviljenji, ne szamo z praznov recsjov, stera razide po zraki brezi haszka, csi jo ne naszledüva dobro djanje. Zsenszke mi pa naj ne zamerijo, ka szam to za nje piszao, csi szo esedne, te vpamet vzemejo, ka je botri piszano, nego zato, naj boter tüdi razmi.

Bassa Ivan.

Pokore szvesztvo.

VI.

Vu zadosztacsinenji sze pa neszmis szpozábiti z zadesztsávanja, to je z povrnenja onoga kvára, steroga szi blizsnjemi ali vu vrejdnoszti, ali vu postenji kaksté vcsino; ár csi to vesiniti zamüdis, tvoje zadosztacsinenje nede popolno.

Szv. Alfonz nam pripovedáva, ka je eden sztári püscsenik vido ednok Lucifer, vládnika húdi dühov, kak szi je z ednim vragom etak pogucsávo: „Gde szi bio tak dugo?“ Vrág právi: „Z ednim tovajom szam meo delo pri szpovidi, naj bi ga od nazájpovrnjenja lückoga blága dolizgucsao.“ Lucifer: „Oh ti neszpameten! Jeli neves, ka sto je ednok za lücko blágo prijao, ono zse zagvüsno vecs nazájdati nescse. Kak szi sze mogao pri njem tak dugo müditi?“ Kak britka pravica sze szkazsüje vu tej recsáh! Kak na gosztoma lüdjé krádnejo, norijo, i kak rejtko nazájpovrnéjo!

Z jezikom vesinjeni grehi sze tüdi szamotar odpüsstijo, csi sze lazsi i ogrizávanje nazájpotégnejo. Ali kak zsmetno je to, kázse nam naszledüvajocsa zgodba: K Kasztro Alfonzi, ki je vu szvojem vrejmeni pájvucsejsi szpovednik bio, sze je ednok eden nemesnják potrudo, naj bi od njega vu düsevnom dugovánji tanács proszo. „Jasz szam escse nej dugo — právi nemesnják — z vecsmi pajdásami vküpbio. Med gucsom je naprejprisla edna plemenita goszpá, stero szo z ednim glászom vszi pohválili. Szamo jaz szam jo potvárjao pred pajdásami, ka ona vu necsisztocsi zsivé. Gda je pa to szamo trda lázs bila, dűsnaveszt mi je nej mira dála, záto szam sze k njim obrno, naj bi dűsnevesztni pokoj nazájdobo.“ Alfonz szo szi eden csasz premislávali, po tom szo pa zsalosztuo pravili: „Goszpod, njih vecs nikaj nemre odszloboditi — oni szo na veke pogübleni!“ Z tém szo ga odpüsstili. Ogrizávajocsega je zdaj dűsnaveszt escse bole vmárvjala. Od sztráha pregnáni sze je k ednomi drügomi dűhovníki potrudo, naj bi mir najsao. Dűhovník ga z potrplejnjom poszlühne, szledi trosta govorécsi, ka nega greha, steroga odpüscsejne nebi mogao zadobiti, csi vesini vsze, ka je na to gledocs potrebno, ov dűhovník szo preosztra szodili, ali szo ga pa oni nej dobro zarazmili. „Oh jasz sze podvrzsem vszakoj pokori — právi nemesnják — szamo naj bi sze od tozsbe moje dűsneveszti lehko odszlobodo“. — „Nej je tü potrebna kaksa poszébna pokora — veli dűhovník — nej njim trbej drügo vcsiniti, kak vszakomi, ki szo njuvo ogrizávanje csüli, povedati, ka szo oni lagali, ogrizávali ono goszpo, i z tém do vu rédi.“ — Ali komaj szo dűhovník efe recsi vőpovedali, nemesnjáka szo csemérje po-

lejali i eta pravili: „Nigdár, pa niggárdar to nevesinim! Nemrem to doprineszti! Na telko sze ne dam ospotati, ka bi sze pred telkov gospodov za lazslivca, ogrizávea vad-lüvao!“ Gde bi pa to csüli dühovnik, te szo zsalosztno pravili: „Zdaj zse vidim, ka szo Alfonz pravico gucsali. Ja, njim zse zagvüsno nikaj nemre pomágati! Oni szo na veke pogübleni!“ — Eta sze zgodijo z vnožimi ogrizávcami. Drúge poménsávati, potvárjati, njim postenjé vkraj-jemati — to sze vüpajo; ali lazsi nazápotégnati, vesinjeni kvár zadomeszti — to njim zse nedopüszti njuva napih-njena prestimanoszt. Taksim pokore szvesztyo nika nemre valati.

Hválodávna molitev.

Dika i hvála tebi neszkonesano szmileni Bog za od-vézo tvojega poszvecsenoga szlugo, z sterov szam sze od mojih grehov odszlobodo! Vu tvojoj dobroti szi sze znova szmilüvao nad menom i mené, raszipnoga szina nazáj vu tvojo ocsinszko lübézen prijao. Meni szo sze glászile to-laszne recsi tvoje: „Odpüsstijo sze ti grehi, odhájaj vu miri!“ Znova mir sztanjüje vu mojem szrci, mér vu mojoj düsnoveszti, steroga mi szvejt dati nemre! Moj duzszen liszt je razcsesznjeni i düsa moja sze znova vu opravi szpravicsanja szvejti. Oh dobrotiven, oh szmileni Ocsa! csi bi mogao glih gucsati z angelskym jezikom: nebi ti döñok zadoszta mogao zahváliti, ka szi me z robszta satana odszlobodo, z vrtéla szkvarjenja vu pot zveliesanja pripelao. Tebi hválodavajosci z globocsine szrcá odürjávam vsze moje grehe, z sterimi szam te zbantüvao, ponovim mojo oblubo, ka mo od szega mao tebi pokoren. Potrdi me oh moj Bog vu tom mojem dobrom nakanenji. Z miloscsov právoga pobogsanja napuni szrcé moje, naj bi rodio dosztojni szád práve pokore. Z lübéznoszli do tébe, oh dobrotiven Ocsa! jaz tüdi odpüsstim mojim duzsnikom i nepriátelom, kak szi ti tüdi meni milosztivno odpüsszlo i proszécs sze ti molim: ne szodi nje poleg tvoje pravice, nego poleg tvoje neszkonesane szmilenoszti.

Ali oh moj Bog vu pridocsem sze mi nej szamo po-bogsati, nego za vnože grehe zadosztavcsinuiti potrebno.

Vu szebi morem pokastigati greh, naj bi pred tvojov pravicov ednok miloseso najsao. Pobüdi záto vu meni pripavnoszt na pobozsno pokoro, kakso szo inda prvi krscse-nicje zvrsávali, naj bi z molitevjom, posztem i verosztü-vanjom zavérao hüda nagnenja mojega szlaboga tejla. Szigurno sze scsém jaz szam pokastigati, naj bi tal zadobo pomirajocsega áldova, steroga je tebi Szin tvoj notrisz-kázao na krizsi.

Bojdi mi na pomocs, oh dobrotiven Ocsa ! podpéráj mojo szlaboto telikájse i vu zadomesztsávanji, naj bi povrno vszo lücko blágo i vszak vesinjeni kvár zadomeszlo.

Dopúszti, ka bi delo mojega szpreobrnjenja z onov tvojov szv. miloscsov, z sterov szam zácsao, telikájse pobozsuo dokoncsao, po nasem Goszpodji Jezusi Kriszti. Amen.

(Konec.)

Szobocsáne.

Pobozsnoszt szv. preciscsávanja.

 da je Eliás prorok, szkrivajoci sze pred szvojuni nepriátelmi, jáko obtrüdjen zászpa vu püsztini, angel Goszpodnov njemi je sztrosek prineszo, njega gorzbüdo govorécsi : „Sztani gori ino jej ! On sze pa zbüdivsi jo je ino pio i vu mocszi one jesztvine je stirideszét nocsi potüvao do Horeba, bozsega brega. Tebé je tüdi oh dúsa krscsánszka z grehsnoga sznah bozsa miloscza zbüdila kak z nebész pridoci angel tebi govorécsa : „Sztani gori !“ i ti szi gorisztano vu pokore szvezsztvi. Ali escse szi szlab, trüden, ka bi dale potüvao po poti pobosanja ; záto szo tebi zrocsene recsi : „i jej !“ Vu szv. preciscsávanji je tebi tüdi krúh nebeszki ponüdjjeni, naj bi sze po njem okrepo i szvoje potüvanje dale szkoncsávao, dokecs neprides do szlednjega cila tvojega potüvanja.

Gda szo sze Izraelci odszlobodili z egyptomszkoga robsztva, duga pot je szlála pred njimi z vnogimi neprikami, dokecs szo Kánaánszko drzsánje pod szvojo oblászt vzéli. Vu tom nevarnom potüvanji je Bog njé z mannov hráno, stera je z nebész kápala. Tak i tebé je tüdi dühovnik vu szpovednici odszlobodo z satanszkoga robsztva; ali ti escse tüdi edno tesko nevarno pot mores szkoncsati, vnogo nepriátelov obládati, dokecs vu nebeszki Kánaán sztopis. Tebé tüdi hráni, okrepi krúh nebeszki, manna novoga zákona, od stere právi vecsna pravica: „Ki jej z toga krúha, na veke bode zsivo.“

Vu paradizsomi poleg dreva znánja dobrega i húdoga je sztalo drevo zsvilenja, stere szád vzsivajoci bi sze nasi prvi sztarisje lehko odszlobodili od telovne szmrti; ali naj to po gresnom szpadáji nebi vesinoli, bozsa pravica je njé ztirala z paradizsoma i eden angel z zserjávím mecsom je sztrázso k drevi zsvilenja pelajocso pot. Ali szmilenoszt bozsánszkoga zvelicsitela je na velki csetrtek nam novo drevo zsvilenja poszadila, edno csüdnovito krúhsno drevo, z stere csi mo jeli, sze odszlobodimo od vekivecsne szmrti. K tomi drevi zsvilenja prihájaj krscsánszka dúsa, naj bi sze po njegovom csüdnovitom szádi ozdravo od szmrtnoga gresnoga vnjeda.

Pripovedávajo nam, ka je Mithridates kral nikse vrászvto gorinajsao, z sterim sze steo proti zagiftanji zagvüsati i szledi je njegova natura proti cseméri na telko obranjena bila, ka gda sze je vu rimszkom robszti steo z csemérom szkoncsati, csemér je zse nikse mocs ne meo ober njegovoga tela. Escse csüdnovitejse vrászvto nam szpravo Jezus na szlednjoj vecsérji, gda nam je dao telo szvoje za jesztvino i krv za pitvino, stero csi sto dosztojno k szebi prime, takso mocs zadobi, ka njegovoj dúsi húda nagnenja skoditi nika nemrejo. Záto právi szv. Ambroz: „Té krúh nebeszki za vrászvto vzsivamo proti húdim nagnenjam.“

Szv. Cyrill mocs szv. preciscsávanja etak naprarecsuna: „Csi te gizdoszt napihne, prihájaj k tomi szvesztri, té ponizen krúh te znizi. Szkopi szi? vzsivaj té krúh nebeszki, té obiljávajoci krúh te za darovitnoga vesini. Csi szi nevoscseni vzemi té krúh angelszki i té lübezni

pun krüh te za lübeznivoga vcsini. Nezmeren szi vu jeli i pili? Vzsivaj Krisztusa krv i telo, stero je na telko vmárjano, stero sze stirideszét dni i stirideszét noesi posztilo, stero je z jeszion i z zucsom napájano, te zag-vüsno na zmernoszt navcsi. Csi szi mlácsen, manjáren szi premislávati od vecsnih pravic, pokrepi sze z Krisztusovim telom i napunis sze z vrelov pobozsnosztjov. I csi le na hotlivoszt nagible telo, prihájaj k tomi szyesztlvi, Jezusa devisko telo tebé tüdi ocsiszli.“

Vu szv. piszmi je szpiszano, ka gda je skrinja méra bozsega vu hizsi ednoga Obededom csloveka tri meszecce bila obvarvana „Goszpod je blagoszlovo Obededoma i celo hizso njegovo.“ To nam znamenüje na dűso levajocse blagoszlove, vu sterih je cslovik po precscsávanji deonik, ár ne szamo skrinji méra bozsega, nego szamomi Goszpodí dá sztán vu szvojem szrci. „Hodte blagoszlovleni Ocsé mojega . . . ár szam tühinec bio i gor szte me prijéli.“ Kak velki blagoszlov szi szprávi on, ki Jezusa vu precscsávanji k szебi primle! Vu Emmaus settüvajocsi vucusenieje szo ne szpoznnali Jezusa, ár szo njima ocsi bilé zavite. Ali od njegove nazocsnoszti sze zsarilo szrcé vu njih; gda bi szi pa szedo z njima i vzemsi krüh blagoszlovo i vlomo ga je i ponúdo njima — „odprle szo sze njidva ocsi i szpoznała szta ga.“ To je tüdi ono znaménje, kakse blázsentvo i veszeljé razlejé k nam vu precscsávanji prihájajocsi Jezus vu nasih szrcáh.

Vu precscsávanji sze neszkoncsanoga blagoszlova vretina odpré pred tebom krscsánszka dűsa. Lepo právi záto sz. Augusztin, ka nam je Bog zse vu szvojoj vszamogocsnoszli vecs datí ne mogeo.

Asverus kral je zézvao tivárisico szvojo naj bi vu králeszkoj lepoti z koronov na glávi sze szkázala na onom goscsenji, stero je on dao pipraviti; ali kralica je zavrgla. Kral sze na to razszerdo i ztirao kralico od szébe. Tebé je tüdi dűsa krscs. szebi zarocso Vszemogocsni ino te pozáva naj bi z jákosztmi oblecseni z pravicsnosztjov okincsani prihájao k njegovomi goscsenji. Csi bi sze ti vözgu-csávao, ali pa nebi tak oblecseni prihájao k njemi, kak sze to dosztája, jeli ga z tem nezbantüjes, jeli te za toga volo neodvrzse od szébe? Zmiszli szi na evangeliumszko

priliko od velkoga goscsenja, gda szo sze pozváni po vszakojacskej prilikah vőzgucsávali i ne szo steli priti na vecsérjo. Te je pa gospod vőpovedo, ka z onih, ki szo povableni, ni eden nede kostao vecsérje njegove. To csáka na one, ki vu vremeni szvojega zdrávja zavrzscejo pozávajocso rejcs Jezusa i nepascscijo sze k njegovomi sztoli; vu vremeni neszrecse pa, ali na szmrtnej poszteli sze njim pa neda, ka bi kostali to bozsánszko goscsenje.

Vsze naci szo csinili krscsenicje sztárodávnih csaszov kak zdajsi mrzli krscsenicje. Známo od njih, ka szo pri vszakoj mesi k precscsávanji prihájali. Prvi krscsenicje szo escse z szebom domo dobili Krisztusovo telo, naj bi sze z njim vu szmrtnej pogübelnoszti, stera sze njim vu onom vremeni preganjanja hitro pripetila, okrepili. I gda szo vecskrát angelszki krűh vzsivali, zsíveli szo tüdi tak csiszto, kak angelje. Szpunilo sze nad njimi Jezusa obecisanje: „Ki je telo moje, i pijé krv mojo, on je vu meni, i jaz vu njem.“ Lehko szo szi zgucsávali z szv. Pavlom: Zsivém, ali zse ne jasz, nego Krisztus zsivé vu meni“, ár sze vu vszem njuvom zvünesjem djánji szkaszüvao vu njuvih szreah zsivoci Krisztus. Szpunile szo sze nad njimi recsi szv. Cypriána: „Krisztusa noszécsi posztánemo, csi Krisztusa telo i krv k szebi jemlémo, ali kak nam szv. Cyrill právi: po gosztem vzsivanji Jezusovoga tejla i krvi njegeve Jezusova krvna rodbina posztánemo. Rávno po szv. precscsávanji szo dobili prvi krscseniki ono velko mocs i batrivnoszt, ka szo sze szvojim preganjalcom protiposztavili; nabranjeni i okrepleni z tém nebeszkim krühom szo med sztrahovitnimi mantrami sztálno vadlúvali szvojo vero szvojemi Jezusi vu zsvilenji i szmrti verni osztanoli tros-tajoci szebé z szv. Pavlom: „Csi de Bog z nami, sto de proti nam?“ „Napojeni z toga keliha — právi od njih szv. Augustin — obládali szo vsza telovna i krvna zseljenja.“ Szv Cyprián pa etak od njih pise: „Vu nikso pogibelnoszt szo sze ne podáli, ka nebi prvlé k oltárszkom szvesztsvi prihájali; ár szo dobro znali ka nam zmenka mocs, csi nasz szamo oltárszko szvesztsvo nepokrepi.“ Záto je bilo njim dopúsceno. ka bi szi Jezusa szv. telo escse vu szvoj dom odneszli, ka csi bi preganjalci nedovedno na njé vdarili ino je vu vozo odpelali, bi sze szami lehko precsisztili.

Gda je preganjanje zácsalo henjávati, gda szo pogibelnoszti minole, vesaszi sze krscsenikov vreloszt i pobozsnoszt tüdi poménsala, dokecs je vu poszlednjih csaszah maticérkev za manjárne kíscsenike mogla zapovedati: „Grehe

Izaias prorok.

Szveti sze jnliusa 6-ga. Pred narodjejom Krisztusa Jezusa 759 let je prorokúvaо Jezusovo narodjenje od Device, njegovo trpljenje i britko szmrt.

tvoje vszáko leto poleg právde szv. materecérkvi tvojemi lasztivnomi szpovedniki vadlőj i náj menje ednok okoli vüzma oltárszko szvesztvo k szebi primi.“

„Dvoje delo potrebujem — veli Kempis — vu zsiy-

lenji, stera nemajoci nebi mogao podneszti eto nevolno zsvivljenje; vu robsztvo zapreti dvoje potrebujem: jesztvino naime i szvelloszt. Záto szi dao meni, betezsniki tvojemi, oh Jezus, za hráno tvoje szvéto telo i za szvetlo szkalo szvéte récsi tvoje. Rezi toga dvojega nebi mogao zsvivel; ár je recs bozsánszka szvetloszt moje dűse, bozsánszvto pa tvoje je krüh zsitka.“ Té krüh, to nebeszko hráno szo zselili vszi szlugi i szlüzbenice bozse, z sterih nisterne pred vász posztávim.

Szv. Lajos, kral franski, vu nevaren beleg szpadnovsi je vsze szvoje mislenje na Bogá podigno i hváldávao za ono miloscso, ka sze naszkori odszlobodi z zemelszkoga robsztva. Gда szo njemi prineszli szv. napotnico i dűhovnik bi ga szpitávao; jeli verje, ka je ono Krisztusovo isztinszko telo † on z mocsnov verov odgovori: „Tak mocsno verjem, da bi ga vido vu onoj podobi, vu steroj sze v nébo zdigno.“

Szv. Matilda je vszaki dén k sztoli Goszpodnovomi prihájala i gda je to vesiniti ne mogla, te je nezgovorno práznoszt vu szvojem szrei csütila. Záto je vescárát právila: „Csi bi k precsicscavanji szamo szkoz ognja i plamenia mogocsno bilo prisztoliti, ni edno minuto nebi dvojila to vesiniti.“

Gláden nemre z taksov vrelosztjov za hránov szégati, kak je zselela szv. Terezia precsicsávanje. Csi je glich na gosztoma vu vszakoj oszmini, szledi pa vszaki dén ozsivala krüh angelszki, szvoj dűhoven glad je li ne mogla szplóh tisati. Z veszeljom je vszigidár csákala vremen precsicscavanja. Száma vadlüje, ka sze vu stirideszeti letah nigdár ne za zdravo csütila zvün vörre precsicsávanja, gda je notrásnje dűhovno veszeljé vsze njéne telovne bolecsine vtisalo. Lepo je bilo celo njéno szlednje precsicscavanje. Szvojoj odebránoj szlüzbenici je Bog zse pred nisterimi letami na znánje dao dén njéne szmrti. Gда bi sze zse priblizsávao on csasz, proszla je poszlednja szvesztva. Kak je zacsúla zvonca glász, steri njoj je glászo, ka sze Jezus priblizsáva, poleg vsze szvoje szlaboszti je z posztelé sztánola, szvoje roké lepo na molitev szklenola govorécsa: „Prisla je tak Goszpodne, zselna vera, od stere te vecs ne zbantüjem, ona vera, vu

steroj mo vidla tebé, zaročnika mojega. Prislo je vremen, naj bi odhájala z etoga szveta ; Goszpodne, naj sze zgodi tvoja vola !“ Po tom je pa z gorécsrov vrélosztjov na licah od nebeszke szvetloszti lescsécsa goriprijéla szvesztsva. Lepo je zahválila Bogi, ka sze vu krili kath. materécérkvi narodila i vu njoj tüdi mrla. Vesaszi sze znova ponižila i pozsalúvanje pobüdila zgovárjavsa : „Nezavrzsi me Goszpodne od lica tvojega. Pokorno i ponizno szrcé ti nebos zamelával. Vu vrednoszti nasega Goszpoda Jezusa Krisztusa sze vüpajocsca csákam zvelicsanje.“ Tak je preminola tá szvetica potroslana po vnogom vjémanji Oltársz-koga szvesztsva, naj bi sze onoga, koga pod krühsnim kepom tak dosztakrát k szебi prijéla, nigdár nebi odtrgnola. Tak de tebi tüdi krscsánszka düsa tvoje szlednje precsiscsávanje na szmrtnoj poszterli vretina velke tolázsbe, csi sze vu szvoji zdravi dnévaj vecskrát zjedinis z Ježu-som vu precsiscsávanji.

Szv. Franciskusi Saleski sze edna zsenszka potozsila, ka njo razmislenoszt i dühovna szühocsca vmárja pri precsiscsávanji, záto szi to miszli, ka bi k sztoli Goszpodnovomi bole na reci mogla prihájati „Ne, düsa moja — veli szvetnik — za toga volo ne henjaj gor z precsiscsávanjom ; ár nika nepoberé tak vküp düso, kak kral njéni, nika jo tak ne szegreje, kak njegovo szunce.“ Rávno té pobozsen szvetnik je vecskrát pravo : Dvojim lüdém je nájbole potrebno goszto precsiscsávanje ; popolnim i nepopolnim. Popolni naj záto prihájajo k Goszpodnovom sztoli, ka bi vu popolnoszti sztálni oszstanoli ; nepopolni pa záto, naj bi na popolnoszti prihájali ; mocsni, naj sze nebi oszlabili, szlabi pa, naj bi sze okrepili ; betezsni, kabi sze ozdravili ; zdravi pa naj ne bi obetezsali.“

Ecsese med szvetom zsivocsi borgia szv. Ferenc, csi je glich vu Katalonii králeszki namesztnik bio, je vszaki oszmi dén k Goszpodnovom sztoli prihájao. Ednomi dvorniki, ki sze z njega za toga volo spotáro, je etak odgovoro ; „Nika sze vam nebi neopacsno vidlo, csi bi na králeszko pozvanje vszaki tjeden ednok lehko pred kralá sztopili, escse bi sze z témd stimali. Jaz pa nevolen gresnik nebi za velko szrecso meo, csi lehko vszaki tjeden ednok k sztoli krála vszeh kralov prisztópim, kama me on tak lübeznivo pozáva.“

Kak je Jezus vu szvojem zemelskom zsvlenji meo oblászt ober hüdih dühov i je z ednóv recsjov ztirao z obszédenih : tak i vu zdajsnjem csaszi má njegovo szv. telo i krv oblászt nad sztarinszkim nepriátelom nase düse. Kama Krisztus notriszlopi, odnet satan odhájati more. Zlátorecni szv. Peter právi : Krisztus je z eduov recsjov ozdravo gobavce, z zslakom vdárjene, szlepe, ka sze more te goditi, gda on szam prihája vu nasa szrcá ? ! Tam zse nemre biti niksi beteg, kde sze szpravitel zdrávja zdrzsáva !“ Lepo právi szv. Bernát : Csi csütite, ka szo vasa nagnenja vecs ne tak mocsna, ka szo szlabejse szküsáve na telovnoszt ; ka szte ne, kak prlé nagnjeni na szrditoszt, nevescenoszt, hotlivoszt i na drüge k tem szpodobne grehe : Goszpodna szv. teli i krvi hválodávajte, ár vam je toga szveszta mocs pobogsanje prineszla.“

„Kak jaz zsvém po Ocsi — právi szam Jezus — tak i ki je mené i on bode zivo po meni ;“ to je, mocs bozsánszka ga szprehodi i njegovo zsvlenje k Bogi szpodobno posztáne. Od toga szpreobrnjenja szv. Tamás aquinszki eta právi : „Csi na poli ali pa vu ogradi losko, nerodno drevo sztoji, stero niksi, ali pa szamo kiszili szád rodi, ka csinijo z njim ? Szpameten vért z kaksega dobroga dreva rodno vejko vu njé vcepi, po sterom sze drevo pobogsa ; i vecs nede kiszili, nego zsmahni dober szád prinásalo. Tak sze godi i z düsov vu precsiscsávanji Po Ádamovom grehi sze ona vu koreniki szkvarila, szploh nerodna posztánola i vecs je ne száda zsvlenja, nego szmerti i szkvarjenja prinásala. I ka sze zgodi z njov ? Gда sze düsa po milosczi vu krszti i pokore szvesztri znova porodi, po tom pride njéno vceplávanje i szpreobrenje po Krisztusovom szv. teli, stero k szebi vzeme ; odhája njéna prvéjsa nerodnoszt, henjajo sze djánja szmerti i szkvarjenja, po Jezusi Krisztusi znova zácsa zsveti i djanja nemrteluoszti, pravice i vecsnoga zsvlenja roditi“.

Od pelikan fticsa právijo, ka csi njegove mláde kacsa vje, odpré szvoje teilo i z szvojov lasztivnov krvjov vrácsi i odszlobodi njuvo zsvlenje ; rávno tak csini csi szvoje mláde gladüvati vidi, z szvojov lasztivnov krvjov njé nakrmi. Jeli je Jezus ne rávno tak csino ? Naj bi nász odszlobodo, krv szvojo je ztocio, i vu oltárszkom szvesztri szvoje teilo i krv dá za hráno nase düse !

Ali Jezusa teilo i krv ne szamo ka düso nahráni i okrepi nego dosztakrát escse csloveka na telovna gledocs pomore. „Csi je z onih odhájao vszefelé beteg, ki szo sze szamo Jezusa oprave teknoli, jeli nebi odhájao tüdi z nász, ki szmo szrecsni ne szamo sze njegove oprave i tela tikali, nego njega vu nasa szrcá prijéti i njega tekáj vzsivati ??“

Od nazianszkoga szv. Gregora cstémo, ka je po vjémanji Krisztusovoga teila i krvi vecskrát csüto, ka sze vu njem telovna njegova mocs ponovila. Szienszka szv. Katalena pa gdakoli je ne mogla k precsicsávanji sztopiti, je od velke szlaboscse omedlevala ; ali po precsicsávanji je szvojo mocs nazájzadobila. Szv. Miklos od Flüe je vise edno leto rezi vsze hráne zvün precsicsávanja zsivo i z té nebeszke hráne je takso mocs i zdrávje vzsivao, ka szo sze vszi csüdivali.

I csi szo glih redke takse példe, itak sze lehko vüpamo ka on Zvelicsitel, ki je vu szvojem zemelszkom zsvilenji k njemi prihájajocsim ne szamo vu düsevnih, nego i telovnih nevolah pomágao, nász tüdi nezavrzse vu nasilih telovnih zemelszhik nevolah i potrebnicsah, ali nam pa to náj menje mocs dá po szvojem teili i krvi, ka bi njé mirovno podnásali.

Po precsicsávanji sze nadale vu nasa teila szemen nemrtelnoszti zaszadi stero, sze vu gorsztanenji nasem na zsitek vekivecsni szklica ; ár eta gucsi bozsánszki Mester : „Ki je moje teilo i pijé mojo krv, zadobi zsitek vekivecsni i jasz ga zbüdim na dén szlednji“. Za dosztojno precsicsávanje nam tak szam Jezus obecsáva z teilom odicseno gorsztanenje. Szv. Irén na to gledocs eta právi : „Kak bi mogla prejti nasa teila, stera szo z Jezusovoga teila szvojo hráno, i z njegove krvi szvoje pilo zadobila ? Jeli Jezus ne zsitek i gorsztanenje ? Gda bozsánszki Zvelicsitel vu nájszvetejsem oltárszkom szvesztri vu nasa teila sztopi, te szemen zsvilenja i dike vu njé polozsi ; pod pepéлом zsarécsi ogenj je to, steri vu nasih telah zazsgé vsze, ka necsiszloga je po grehi vu njé prislo ; szamo na glász szodnjega dnéva csáka, ka bi pravicsnih teila szpreobrno na szpodobnoszt Jezusovoga odicsenoga teila“.

Ali naj bi z precsicsávanja obilen szád vdáblali, moremo sze k ujemi doszlojno priprávlati. Z té nezmen-

kane vretine vsze vecs miloscse zadobimo, kama z véksov lübéznosztjov i pohozsnosztjov mo szi z njé zajimali.

Od dosztojnoga priplavlanja k szv. precscicsávanji.

„Csi bi sze pohájanje kaksega zemelszkoga kralá trostao — veli szv. Bernát — kak bi sze poszkrbo, naj bi hizso szvojo ocsisztlo, osznajzso! gda sze pa nebeszki Kral k tebi priprávla, jeli ti ne trbe na dosztojno njegovo gorprijemanje escse szkrb nosziti?“

K zidanji cerkvi Goszpodnove sze Dávid kral duro, z velkov szkrbjov priprávlao, naj bi szvojemi plemenitomi Bogi dosztojno hizso podigno.“ Delo je veliko — právi on — ár sze Bogi i ne csloveki szprávla prebivaliscse, i jaz szam zevszov mocsjov vküpszpravo sztroske na cérkev Bogá mojega.“ Pa je té zidine, stero je szin njegov, Salamon, vu teczáji szedmérih let goriposztavo, nájszvetesi deo szamo skrinjo mira bozsega z mannov vu szebi zdrzsávao, stera je oltárszkozvesztvo szamo znamenüvala! Kama z véksov szkrbjov moremo düse i szreca nasa pripraviti, naj bi ona dosztojna szvesztvena meszta bilá vu precscicsávanji k nam prihájajocsega Jezusa!

Prestimaj düsa krscsánszka recsi Habakuk proroka: „Csiszte szo ocsi Goszpodnove i nemrejo glédati hüdobe,“ tekáj i opominanje szv. Pavla apostola: „Naj szküszi záto szebé cslovek i tak je z etoga krúha i pijé z etoga pehára, ár ki nevredno je i pijé, szam szebi szodbo je i pije ne locsivsi Goszpodnovo telo.“

Vrednoga precscicsávanja prva potrebcina je: szresna csiszto. Vu Kenipis Tomása knigi: „Hoja za Krisztusom“ bozsánszki zvelicsitel eta guesi krscsánszkoj düsi: „Jaz szam lübitel csisztoce i darovnik vsze szvétoszti. Jaz csiszto szrcé iscsem i vu njem szi pocsinem. Pripravi meni gorpresztreto gosztílnico i pri tebi obdrzsim vüzem z mojimi vucsenikmi. Csi to scsés, ka bi k tebi prihájao, ocsisztli sze z sztarinszkoga kvásza i osznajzsi hizso szrcá tvojega.“

Prvlé, kak bi Jezus pri szlednjoj vecsérji vucsenikom szvojim ponúdo szvoje telo i krv, njim je oprao nogé i Petri, ki je to njemi ne steo dopüsstiti, je ete recsi zrcso; „Csi te ne operém, ne bos meo tála z menom!“ Vu

tom je nam tüdi opominanje dáno, naj bi szi vu pokore szvesztri prvle düso od vszeh grehov ocsisztilli i szamo po tom k vjémanji tela i krvi njegove prisztopili, ár ovacsi z njim nemo meli tála. „Drági oblek neszranjüjemo vu zamázano skrinjo — právi szv. Augusztin — kak bi tak vu tom szvesztri Krisztusa szlobodno k szebi prijéla ona düsa, stera je z grehami zamázana ? !“

Nájsztrahovitejse delo bi bilo, csi bi sto znajocesi vu szmrtnom grehi prisztopo k precsicsesávanji. On bi oszkruno szvesztra kak Judás, od koga zlátovüsztni szv.

PREKMURSKO
MUZEJSKO
DRUŠTVO
MURSKI SLOBOTI

János právi: „Judás mrmra (gda je Magdalena drágó mazalo vlejála na Jezusove nogé), Jezus ga trpi; Judás je szkopi i tovaj, Jezus ga sztrpi; Judás szi premisláva, kak bi odao Goszpoda szvojega, Jezus ga izdaj sztrpi: ali kak sze nevredno precsicsávao, hitro je vu oblászt satana dáni, ár kak nam szv piszmo právi: „po precsicsávanji je satan vu njega sztopo.“ „Pazi — opomina nasz on zlátovüsztni — ne ka bi Herodesi bio szpodoben, ki je pravo, ka on tüdi novorojenoga kralá scsé moliti, csi ga

je glich vmoriti nakano. Od Herodesa je odbezsao Zvelicsitel, tebi sze pa dá gorinájti; kak sztrasno bi bilo, csi bi njega tvoji szmrtni grehi vmorili!“

Pri sztarinszki rimlancaj je návada bila, ka szo na szmrt oszodjenih szod na papér szpiszali, steroga szo ti neszrecsni mogli dolipozsreti. Priszpodobno sze godi pri nevrednom precsicsávanji. Taksi húdi cslovek tüdi z Krisztusovim szv. telom pozsré szvoj szmrten szod, kak apostol právi: szodbo je i pijé za szébe. Ober onih, ki sze nevredno precsicsávajo, poszебно mocs dobi satan. Szv. Cyprián püspek nam pripovedáva, ka edna zsenszka, csi je glich vu bolvanszkih áldovah tal mela i jela z bolvanszko áldova meszo, sze je itak podsztopena k Goszpodnovomj sztoli prihájati, kak nigda Judás, ali vcsaszi je vu satanszko mocs szpádnola: razgrizla szi je szvoj jezik, razdrápala szvoje telo i med szstrasnimi mokami je vmlra. Szpomené sze nadale on püspek z edne mláde devojke, stera gda bi vu pregánjanji Krisztusa zatajila, je z ovimi vernimi navküp sztopila k precsicsávanji. Ali kak od njé ón pobozsen szvetnik právi: ne hráno, nego csemér je k szébi prijéla. Ne je mogla szv. ostio dolpozsreti, nego zdávlajocsa sze mrtva je na zemlo szpádnola.

Nevredno, vu szmrtnom grehi oprávleno precsicsávanje otrdi cslovecse szrcé i szploh ga pod oblászt satana vrzse. Eden roparszki vodnik vidévsi, ka njegove bande edna kotriga pri vszakom lüdomorszti trepecse, njemi ele tanács dao; „Ildi i precsiszti sze ednok nevredno i vecs sze nebos bojao, ne trepetao.“ Gda bi szpuno té tanács, vcsaszi je rezi bojanoszti dogotovo vszo lagojino.

Fridrik caszara je pri ednoj lovini eden plemenitás vu szvoj kasteo povabo. Vidévsi pa caszar ka je njemi osznovlena hizsa puna pavocsine, csemerno je odisao gorécsi: „Eto meszlo je dobro za lovszke psze, ali ne za caszara! Jeli sze ne trbe Szini bozsemi vecskrát tak tozsiti, gda ga lüdjé vu szvoja od grehov ruzsna szrcá priszilijo.

„Sztarinszki prirodopisztelje právijo — veli szv. Bernát — ka kacsa, gda k potoki pit ide, prvlé csemér vöplüne. Tak more i on csiniti, ki k precsicsavanji, vretni vsze miloszti prihája i sesé piti z Krisztusove krvi, naj vöplüne szvoj csemér, fancsoszt, odürjavanie i vsza nedosztojna mislenja naj odzsené od szébe.“ Escese vsze

gresno nagnenje, neréđno pozselenje szi mores z szrcá tvojega odbiti düsa krscsanszka pred precsiscsávanjom, ár Jezus szplóh csiszto meszto zselej szébi za pocsinek. Izraelci prvlé kak bi na Sinaiszkom bregi deszétere zapovidi dobili, szo sze mogli poleg bozse zapovidi mujti. Kama csisztejse more biti nase szrcé, gda szamoga právdodávea vzememo k szébi vu precsiscsávanje.

III. Ludviga Francoskoga kralá je eden bogat gospod k szébi pozvao. Vidévsi pa kral, ka je hizsa, vu stero je ga notriwpelao oklajena z szpacslivimi kepami, vcsaszi ga je povrgao. Jeli sze vu tvojoj düsi oh k precsiscsávanji priprávlajocsi krscsenik neznájdejo k tem szpacslivim kepam szpodobna i Nájszvetejsegä ocsi zbantüvajocsa ne-ciszta pozselenja? Vkraj z njimi, ovaci odhája od tébe tvoj Zvelicsitel i njegovo pohájanje bo ti na preklénsztvo! Escse vecs moremo vcsiniti. Csi bi káksi velki gospod, ali pa rávno szam kral nakano knam prihájati, zagvüsno ne szamo, ka bi z cisisztili, nego na kelko ki szamo mogesni bili, tüdi okinesili szvojo hizso, naj bi sze njegovo zdrzsávanje njemi pri nasz dopadnolo. Priszpodobno vesinmo, gda sze Jezus, kral kralov, k nam priprávla vu szv. precsiscsávanji: ne szamo, ka moremo z szrcá zbri-szati greha, nego i z vszakojacsckimi jákosztmi moremo njé escse okiucsati.

Szv. Gregor pise, ka vu sztarinszkih krscsanszkih csaszah je tá návada bila, ka prvlé kak bi lüdjé k precsiscsávanji prihájali, sze je diákon (nisise oblászti redovnik) k njim obrno govorécsi: „Ki szo ne priprávleni, ka bi k tak velkoj, plemenitoj szkrovnoszti prihájali, naj nazáj sztopijo, i drügm meszto dájo!“ Po tom sze pa k priprávlenim obrno govorécsi: „Prihájajte eszi z verov, bojaznosztjov i lübéznosztjov!“ Z steroga previdimo, z kaksimi jákosztami szi moremo pred precsiscsávanjom nasa szrcá okiucsati.

Szobocsanec.

(Dale.)

Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsim?

VIII.

Kama sze pascsite
Ovesice kam?
Ne'dte za drügim, jaz
Právo pot znam.

Ne'dte med gresen szvet!
Ne'dte szem-tam,
Gde bi med trnjom vasz
Zgrabo satan.

Hodte le k Jezusi,
Gde szem jaz rad.
Ve je on meni, vam
Läbleni brat.

Deca Marijina
Hodite szem!
Jezus Marijin szin
Brat vam je vszem.

Skapuler noszite.
Znáte zakaj?
Jus máte pravit' Njem
Bratec szi moj.

Skapuler noszite?
Právite: da.
V pleszi, necsisztoszti
Neszmite ga.

Mocs za to, milosceso,
Jezus, brat, má.
Csáka vasz, dá vam jo
Do dna szrcá.

* * *

Naj szem Marijin szin
Jezusov brat,
Idem vu cérkvico
Telkokrát rad.

Szrcsen.

Nájdeno csiszlo.

Paulinus imenüvane novine v Trieri szo to lepo zgodbo na szvetlo dale. Dvá deáka szta potüvala vu vremeni pocsinka; jáko njima je vrocse bilo; komaj szta csakala, ka bi do edne kresme prisla, gde bi sze malo razhládila.

Te je eden, po iméni Ludvik, nikaj ovárao na zemli, prigne sze i gori vzeme to recs, ali komaj je gori vzeo, scseo je nazájlücsiti, edno szláro, ponoseno csiszlo je bilo.

„Ludvik, daj szem to csiszlo, ne norcsári sze z pobozsnih recsih, ve je jaz szhránim i imájitele njegovomi nazájdám, odgovori njemi pajdás.

„Sto bi koli bio té sztarine imajiteo, pravo je norcslivu Ludvik? Zagotovo, káksa sztára baba. Ve nam zdrava pamet právi, ka moski, poszébno zobrazseni moski v tej satringi ne vörjejo! Pa kak bos koli mogeo to pobozsno mamico gornájdti? Znamkar nebos vu vszakoj vészi, po sterih bo nama pot prekpelala, vökriesao, ka szi edno ponoseno csiszlo szrecsno gornaiseo?“

„Csiszlo je, odgovori Károl, kralici nébe i zemle poszvecseno i vu nájblizsnjoj Marijánszkoj kapelici je pred Marijin kep denem.“ Ludvik vidivsi, ka sze njegovo norcsúvanje prijáteli zameri, je vecs nikaj ne vüpao praviti.

Potnika szta pohitroma do edne kapelice prisla; odprta je bila. Károl v njo sztopi, prijáteo njegov ga nazáj ne drzsi, ali itak vüne osztane.

Po dugom csákanji on tüdi notri poglédne, ka koli dela tak dugo Karol. Pred kepom szreca Marijinoga ga vidi klécsati i prav szresno moliti. Gda bi molitvi opravo, k prijáteli sze obrné ino njemi právi: csiszla ne niham tü; za szpomin szi je szhránim na nájimenitnesi hip mojega zsitka. No no lehko szi v tej razdretoj kapeli kakso prikazen vido z ovoga szveta? Prikázni szem ne meo, ali záto me Marijino szrcé trüd povrnolo, ka szem ne mimo kapelice so, Vidis, dugo szam dvojio, ne szem szi mogeo zvoliti sztána, v steroga bi sztopo. I zdaj v tej kapelici szvetlo sztoji pred menov vola bozsa: veliki áldov morem doprineszti, dühovnik morem posztáti.

I Károl je zaisztino dühovnik posztao. Gda bi eden

csasz pobozsno i gorécse obdelávaor gorice Goszpodnove, po zapovedi naprej posztávlenoga visesnjega pasztéra je zravnani vu eden spitao, naj tam betézsne trosta, dvojéce omocsi, gresnike szpokori, mirajocse z lüblénim Jezusom pomiri i szrecsno szprávi na to dugo na ov szvet pelajocso pot. Zaisztino ne sze je mogeo blázsenoj Devici Mariji zadoszta zahváliti na toj velikoj miloscsi, ka njemi je pozvánje na dühovniski sztan szprávila, v sterom je on teliko prilike meo dobro delati, Bogá dicsiti, blizsnjega düso od pogüblenja resiti.

Eden dén szo ednoga betezsnika vu spitao pripelali, ki sze je nikak ne scseo szpovedati, csi je glih zse na szkrádnjem bio. Karol pri Marijinom materinszkom szrci iscse pomocs na to düsevno rano. Bozsa miloscsa njemi pamet preszveli i eto píta od toga betezsnika: povejte mi lübléni moj, szte vi, dokecs szte escse dete bili, z máter-jov ne molili szvétoga csiszla?

Jaj, proszim jib, naj mi od csiszla nikaj naprej ne noszijo. Ka szem v celom mojem zsitki neszrecsen bio, ednomi csiszli mam zahvaliti. Kak dete szem vszaki den molo z mojimi dobrimi roditelmi szv. csiszlo, te szam escse blázseni bio. Po ocsvoj szmrti szo me razvüzdani pajdásje i nedosztojno cstenje na krivo pot szpravili — ne szam scseo materinszkoga dobrega opominanja vecs gorivzeti — zato szam sze na pot szpravo. Mati szo me pri szlobodi blagoszlovili i szkuznatnimi ocsmi oproszili: „Szinek moj zmoli na tom csiszli, stero ti za szpomenek dam, vszaki den koncsi edno zdravo Marijo.“ Obecso szem njim ali komaj szem bio edno vüro dalecs od doma, zse szam je tá lücsco i escse szam, tak dabi nori grátao, klasco po njem. Od té vüre mao szam vecs niksega mira ne meo. Toga dnéva nikdár ne pozábim junius a . . . „23 — toga jeli — njemi v recs vuidejo dühovnik — je to bilo. I gda bi betezsnik pitanje poresznio, dühovnik recsi nadeljávajo: Jaz szem tüdi ne pozábo onoga dneva, ár szem vase csiszlo jaz najseo.“

Potem razlozsi dühovnik betezsni, kak ga je csiszlo k Mariji pripelalo i kak je tam szpoznao pozvánje na dühovniski sztán. „I zdaj vam nazáj dam csiszlo vase, naj ponjem pridete nazáj k Bogi, po kom szte sze od njega odtrgnoli.“

I tak sze je tudi zgodilo. Jocsics je betezsnik v roke vzeo szvoje zse davnó zgübleno csiszlo i küsno je. Grehe szi je szrcsno pozsalüvao, szlednja szveszta pobozsno gorivzeo i med temi recsmi: „Marijino Szrcé bodi mi na pomocs“ je düso püszto.

Marijin.

Ka je mogocse edno dobro dete vcsiniti?

Vnogokrát je zsmetno gresnika z blodne poti na právo szpraviti. V császi sze tak vidi ka nevalá. Ali edno pa li pomága, trplenje. „Odlocsite sze, ka sze za povrnenje gresnika v kom zatajíte“. Té recsi je pravo eden dühovnik vu ednoj soli. Eden máli pojeb szi je prevecs na szrcé vzeo. Szram ga je bilo, ka njegov ocsa vszaki dén pijan pride domo i zsalosztio sze je, ka mater vszaki dén jokati vidi. Eden szklep zdaj naprávi.

„Tiho boidte mama, právi po soli materi, zse ne bodeete dugo za ocso jokali.“

Na drugi dén pri obedi dete szamo zsupo ino krüh vzeme kszebi, ovo jeszti doleporine.

„Szi betezsen?“ pita ga mati.

„Ne, lübléna mati, zaisztino ne.“

„Te pa jej“ odgovori ocsa.

„Dnesz ne ajta“ je odgovor.

Sztarisa miszlécsa, ka szi je dete to szamo tak v glavo vzeló, szta njemi poszt prepovedala.

Vecsér poleg návade ocsa pá pijan pride domo i pszüje pa spota. Dete jocse i na drugi dén pri obedi nescse niti zsupe k szebi vzéti, nego szamo krüh i vodo. Mati nemirovna gráta, ocsa sze zburka.

„Mores jeszti, zapovem ti“ právi njemi zburkano.

„Ne ajta, tecsász nebom jo, dokecs sze vi zapojíte, dokecs bodeete preklinjali, dokecs do mama mogli jokati. Jaz szem to lüblénomi Bogi obecso, ka bom sze po szvojovolnom trplenji kastigao, naj on vász ne kastiga“.

Ocsa debelo poglédne szvojega szina potem pa ocsi povezne. Ne je znao, kak njemi je. Ali vecsér je trezen priso domo i deteti je jeszti k téki szpadnolo.

Ali návaden greh sze ne dá na ednok prepraviti.
Ocsa pá zacsne pijancsivati, dete sze pa poszti.

Zdaj je zse ne vüpao szinka opitati zakaj sze poszti.
Szkuzé ga pobijejo i zslico tá dene, ne je vecs; mati sze
tüdi jocse jocse, szamo dete osztáne mirovno. Te ocsa
gori sztáne, szineka na szrcé pritiszne ino ga pita:

„Bos vszikdár tak delalo dete moje?“

„Dokecs sze ne povrnéte ájta, ali dokecs jaz ne merjem.“

„Dobro je, ne trápi sze i mati sze tüdi naj vecs ne
jocse. Edno dete mené ne obláda vu sztanovitnoszli.“

Ocsa zdaj recs zdrzsi i sze vecs *nigdár ne zapoji*.

Telko je mogocse edno dobro dete vcsiniti.

Szrcsen.

Szv. Jozsef potni voditeo.

Eden pobozsen redovnik klostra Montserrat na Spanjolszkom je rad csasztio szv. Jozsefa. Poszебно ga je to genolo, gda szi je premislavao, v kaksem szioromastvi je mogeo on z Jezusekom i z Marijov v Egyptom pobegnoti. Prigodilo sze je ednok, ka je té redovnik od daleka meo domo idti. Zse je mrakťovalo i on escse dugo pot meo do doma napraviti. Na ednok vpamet vzeme, ka je zablodo. Ka szi zdaj te zacsne. Noes je tü, okoli njega szo szame grozovitne globocsine, cse sze poskali i doliszpádne, zsvi ne pride vö. Zse nakani, ka szi tü vünej pocsiné, i gda szveteo dén gráta te bo dale so, gda na ednok v pamet vzeme, ka pred njim eden mozski edno mulo zsené, na steroj edna prevecs po szioromaskom oblecsena zsenszka szedi z ednim detetom. Vcsaszi k tomi tühinci sztopi ino ga pita za právo pot. Tühinec njemi právi, naj szamo ide za njim. Med potjov szo szi lübeznivo pogucsávali i pohitroma h klostri prisli. Ali gda bi do njega prisli tühinca z mulov je ne bilo vecs viditi, i ga ne bilo vecs naidti. Redovnik je pa z punim vüpanjom na dale csasztio szvétoga Jozsefa na pobegi v Egyptom zdaj zse za hválo dávanje tüdi, ka ga szrecsno v szamoszstan pripelao.

Marijin.

Eden trn z trnjave korone.

Vu zacsétki szedemnájszettoga sztoletja je zsivela v Roveredo-i na Tirolszkom csaszítta Giovanna Maria della Croce, steroj sze je ednok preciszta Devica Marija szkázala ino eto právila :

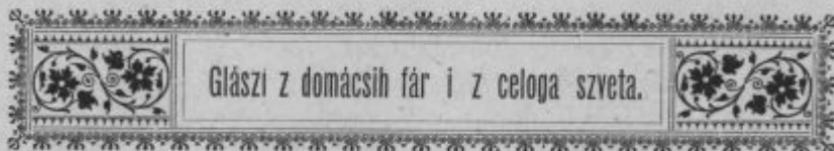
„Moje i mojega szinü zsvilenje zemelszko je preved-noma eden krizs bilo, pa ti njegova nebeszka zarocsnica, bi mogla kaj drúgo zseleti, kak krizs? On je ne steo z krizsa dolisztópiti; ne szi záto njegova práva naszlednica, cse do konca pri krizsi ne osztánes. Nega bolsega orozsjá za zvelicsanje, kak krizs i brigo nosziti z lübavi do onoga, ki nasz je tak neszkonesno lübo. K krizsi, k krizsi te vábim, o vojskoválka Krisztusova! Krizs te szkoz vszeh tezsáv toga zsitka szrecsno szprevodi. V tih najbritkesih bolecsinah szi deni trnjavo korono na glavo i pravi : „To trpljenje je eden trn z trnjave korone Jezusove“. „To knigo szvétoga krizsa v celom tvojem zsitki csti, nocs i dén pre-biraj.“

Na té recsi ona odgovori : Bozsanszki zvelicsitel, csini z menov, ka ti sesés. Trpeti sesém z tebov, trpeti i mreti za tébe.

M.

Glászi z domácsih fár i z celoga szveta.

Szv. Szebestján. Na riszálszko nedelo je sztopila Szukies Ána z Proszécske Vészi z krivovere v jedino zveli-szajoeso mater cérekev. To sze je pripetilo ne dugo v Szoboti i na Tisini túdi. V obema mesztoma je edna-edna zsenszkoga szpola dúsa vredna bila pravico szpoznati i k Jezusi pridti.

Salomvár. Edna fara je to v nasoj szombatelszkoj

püspekiji. Juniusa 3-ga je tü, kak nam tamsnji gorécsi kaplan pisejo, eden mladének z kalavinszke vere na katolicsanszko nazájsztopo. V krátkom vremeni je on te 15-li. Stirje sze zse pá privprávlajo.

Ruszovszko. Cár je dopúszto zdaj povrnenje na drügo vero. Prle je tü zabranjeno bilo na drügo vero prek sztopiti. I komaj je dovoljeno povrnenje, zse je v nisterih tjédnah sésztdvajszeti jezér sztarovercov v naso katolicsanszko mater cérkev sztopilo.

Pisemo to morebit, ka bi sze stimali z té? Bozsa miloscsa je naprávila, hválo dajmo záto njemi za té dár i molimo za té nase nove brate i szesztre, ka v toj právoj veri szlanovitni oszlánejo. Vidite drági krscseniki, na jezere jih sztopi vu katolicsanszko szvéto matercerkev, zvúna stere nega zvalicsanja.

Nisterni nasi domásci szlovenci sze pa protijo, gda je dühovniki, szlugi Jezusovi malo osztrej kárajo, ka vő sztopijo! Komi bo to kvár? Szo Judasi hasznili szrebrni penezi? Ka je dobo za njé! vajat, nevűpanje, pekel. Dve poti pelata na ov szvet, edna gor, drüga dol, ki nesese goridti, bode dolso, ár szmrt ne dá csakati.

Szeverna Amerika. Ednoga katolicsanszkoga indianiskszka poglavnika je scseo eden lutheranszki dühovnik za szvojo vero küpti. Dobro pazite, kak szta sze pogájala.

Dühovnik: Za kelko zatajis katolicsanszko vero i knam sztopis?

Poglavnik: Za vnogo penez.

Dühovnik: Doide 200 dollárov?

Poglavnik: Doszta vecs zselem.

Dühovnik: 500 dollárov ti dam.

Poglavnik: Escse doszta vecs mi trbe.

Dühovnik: Te mi pa ovadi sumo, stero zseles?

Poglavnik: Telko mi daj, kelko mi je düsa vredna.

Da pa niti ali szvet ne telko vreden, kak nasa düsa, ne szta sze mogla pogoditi. Te indianec nasz oszresi i na pamet prineszé recsi Jezusove: „Ka valá csloveki, esi celi szvet pridobi, düso szi pa pogübi.“

Dári za ponávlanje cserenszovszke cérkve na szpomenek 50-letnoga razglasenjá verszke pravice od Marijinoga nevtepenoga proprijétja vküp dani:

a) Na lurdzko Marijo i na ponávlanje Marijanskoga oltára:

Tkálec Vilmos od Lipe	5	frt	—	kr.
Cserenszovszke dekle	51	frt	60	kr.
Dolnje Bisztricske dekle	26	frt	26	kr.
Gornje	29	frt	30	kr.
Szrednje	1	frt	50	kr.
Szrednje Bisztricske zsenszke	7	frt	73	kr.
Zsisskovszke dekle	40	frt	83	kr.
Trnászke dekle	43	frt	60	kr.
Ofer	101	frt	80	kr.
Horváth Stevan z Amerike	3	frt	—	kr.
Od oltára Szreca Jezusovoga osztalo	55	frt	72	kr.
Drugi fárniki	4	frt	32	kr.
Kotrigé zsvivoga rozsnoga venca	249	frt	83	kr.
Domácsi fárniki	40	frt	69	kr.
Vsze vküp	661	"	18	"

Podoba z oltárom, sz angelci vréd pride na	355	frt	—	kr.
Poszvecsnyeka k szveszti	29	frt	—	kr.
Dvoje razpetje	8	frt	—	kr.
Csicscenjé velikoga oltára	20	frt	—	kr.
Sztolári za posztojalo za rozse	60	frt	—	kr.
Regatlini, práh, magnesiumposzvet	52	frt	95	kr.
Sztolec za lurdzko Marijo	7	frt	—	kr.
Peroti angelcom	6	frt	—	kr.
Kolári	1	frt	80	kr.
Goriposztávianje podobe	12	frt	24	kr.
Szvecse	77	frt	50	kr.
Vsze vküp	620	"	49	"

Osztáne na podobo Angela csuvára	3	frt	—	kr.
Na podobo Szv. Stevana i Imrija	37	frt	69	kr.

b) Na podobo Angela Csuvára.

Od Marijanskoga oltára osztalo	3	frt	—	kr.
Deca z stiraj fárnih skol	60	frt	—	kr.
Ofer	37	frt	—	kr.

c) Na podobo szv. Alojzijusa i angelcseka na predganico :

Trnárszki decski	20	frt	10	kr.
Ritlop Jozsef z Amerike	3	fet	—	kr.
Cserenszovszki decski	77	frt	25	kr.
Tkálec Martin z Grédea	—	frt	50	kr.
Zsiszkovszki decski	55	frt	15	kr.
Szrednje-Bisztrieski decski	6	frt	80	kr.
Gornje	18	frt	80	kr.
Dolnje	28	frt	50	kr.
Dári fárnikov	1	frt	38	kr.
Vsze vküp . . .	311	frt	48	kr.
Podoba Angela Csuvára pride na	150	frt	—	kr.
" Szv. Alojziusa	133	frt	—	kr.
" Angelszka na predganico pride na	15.	frt	—	kr.
Vozsnja z Tirolszkoga	29	frt	50	kr.
Vsze vküp . . .	327	frt	50	kr.
Z fálijo je k celoj sumi	16	frt	02	kr.

To falingo szmo popravili z peñezi, steri szo nam pri szvecsaj vise prisli i od Tkáec Áne vküpszprosenikni milodári.

Sztem bi racsun dao od szvoje spanije. Za Jezusa szam gospodáro, njegovo diko iszkao, i veszélje szem scseo szpraviti z mojim málim trüdom rávnitelí cserenszovszke fare, g: plebánoši i vszem fárnikom. Vüpam sze, da szem do obojega cila priso, odicso szem Jezusa, razveszelio pasztéra cserenszovszke fare sz ovčami vréd, ali tak li ne, kak bi vszi zseleli. Edno szmo ne mogli dokoncsati: velikoga oltára szmo ne mogli, kak szmo zseleli, gori posztaviti, ár kak nam szv. piszmo právi: vremen nam je prekratko bilo. To nakanenje naj bi sze escse szpunilo jáko zsele od vasz drági fárnički Jezusovo Szrcé, vasega plebánosa szrcé i vase lasztivno szrcé. Naszítite zseljenje toga trojega szrea, zacsnité nabiranje, neobtrúdno je dale pelajte i szrecsuo dokoncsajte. To vasz proszi i na to vasz navdūsáva z celoga szrca.

Klekli Jozsef,
bíysi kaplán.